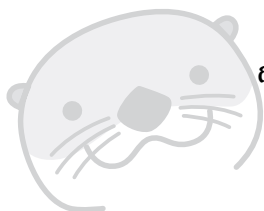

แพรวเยาวชน

There's a Boy in the Girls' Bathroom
บัดเล่ย์ เด็กเกเรหลังห้องเรียน

หลุยส์ ซัดเกอร์
เขียน
ฤทัยรัช จันทรเพ็ญ
แปล

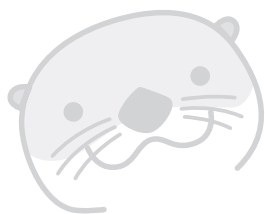
การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“เขากำลังอ่านหนังสือ เขาบอกว่าไม่ต้องการให้ใคร รบกวน
เขาคิดว่าตัวเองดีเกินกว่าจะมาคบพวกเราเพราะเดี๋ยวนี้เขาทำการบ้านแล้ว”

- หลุยส์ ซัดเกอร์

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ကလောင်အိပ်

คำแนะนำสำนักพิมพ์

บริดลีย์ เด็กเกรทหลังห้องเรียน คือวรรณกรรมที่ไม่เพียงเหมาะสำหรับเด็กและเยาวชน แต่ยังเหมาะกับพ่อแม่ ครู และผู้ทำงานเกี่ยวกับเด็กเป็นอย่างยิ่ง

สำนักพิมพ์แพรวเยาวชนจึงเลือกนำวรรณกรรมเยาวชนชิ้นเยี่ยมเล่มนี้กลับมาตีพิมพ์ใหม่อีกครั้งในรูปแบบปกอ่อน โดยมีการเรียบเรียงและปรับปรุงเนื้อหาใหม่ให้มีความถูกต้องและได้บรรณรستตามต้นฉบับภาษาอังกฤษมากขึ้น

บริดลีย์อาจจะไม่ใช่นักเรียนในฝันของครูหลายๆ คน เพราะเขามักจะสร้างปัญหาในโรงเรียน ไม่สนใจที่ครูสอน ชอบรังแกเพื่อน ไม่ทำการบ้าน ไม่คบหาสูงส่งกับใคร ซึ่งแน่ละว่า ย่อมรับมือไม่ง่ายเท่าเด็กที่เชื่อฟังและตั้งใจเรียน และครูที่คิดว่างานของตนคือการ “สอน” เพียงอย่างเดียว ย่อมจะไม่พอใจ เพราะเด็กเหล่านี้สอน “ยาก” ดังนั้นสิ่งที่ครูเหล่านี้ทำ ถ้าไม่ไล่เด็กออกจากห้องเรียน ก็จะเป็นมองไม่เห็นพวกเขา

ที่หนึ่งประจำของบรรดาลัย --- แก้อีตัวสุดท้าย แก้วสุดท้าย ---
จึงมักจะเป็นบริเวณสุญญากาศที่เรามองไม่เห็นเสมอ

แต่คาร์ล่าไม่ใช่ครูแบบนั้น เธอมองเห็นสิ่งพิเศษที่ซ่อนอยู่ในตัวเด็กทุกคน โดยเฉพาะเด็กที่แตกต่างจากเด็กทั่วไป --- อย่างบรรดาลัย เธอรู้ว่าเขาไม่ใช่สัตว์ประหลาดจากต่างดาว ไม่ใช่ตัวปัญหา และไม่ใช่เด็กเกเรอย่างที่ใครๆเข้าใจ

ปัญหาก็คือ เธอจะอย่างไรให้บรรดาลัยรู้ว่า เธอมองเห็นด้านลึกในตัวตนของเขา เธอไม่เหมือนกับครูคนอื่นๆ ที่เขาเคยเจอ ทำอย่างไรจะ让他เปิดใจรับเธอ

เด็กบางคนอาจยากที่จะเข้าถึง ทั้งที่ความจริงแล้วเขาเปิดประตูอยู่ตลอดเวลา

แพรอเวอาซัน

1

บรัดเลย์ ซอล์กเกอร์ส นั่งอยู่ที่โต๊ะตัวเองตรงหลังห้อง --- แก้อี
ตัวสุดท้าย แถวสุดท้าย ไม่มีใครนั่งข้างหน้าหรือข้างๆ เขา ดูแล้ว
ราวกับว่าเขาเป็นเกาะ

ถ้าเลือกได้ เขาอยากจะนั่งอยู่ในตู้เก็บของ แล้วเขาก็จะ
ปิดประตู จะได้ไม่ต้องฟังครูเอิบเบลสอน เขาว่าครูคงไม่สนใจหรอก
ครูอาจจะชอบเสียด้วยซ้ำ รวมทั้งคนอื่นๆ ในห้องด้วย ทุกคน
คงจะมีความสุขมากขึ้นถ้าเขาเข้าไปนั่งในตู้เก็บของ แต่โชคไม่ดีที่เขา
ไม่สามารถเอาโต๊ะใส่เข้าไปในตู้ได้

“ทุกคน” ครูเอิบเบลพูด “ครูอยากให้พวกเรารู้จักเพื่อนใหม่
เจฟฟ์ พิชกิน เจฟฟ์เพิ่งย้ายมาจากอชิงตัน ดี.ซี. ที่ทุกคนก็รู้ว่า
เป็นเมืองหลวงของเราไงล่ะจ๊ะ”

บรัดเลย์เงยหน้าขึ้นมองเด็กใหม่ที่ยืนอยู่หน้าห้องข้างครู
เอิบเบล

“แนะนำตัวเองหน่อยสิจ๊ะ เจฟฟ์” ครูเอิบเบลกระตุ้น

เด็กใหม่ยกไหล่

“ไม่เห็นต้องอายเลย” ครูเอ็บเบลว่า

เด็กใหม่บ่นพึมพำอะไรบางอย่าง แต่บรัตเลย์ไม่ได้ยินว่าอะไร

“เธอเคยเข้าไปในทำเนียบขาวหรือเปล่า เจฟฟ์” ครูเอ็บเบลถาม “ครูว่าทุกคนในห้องอยากฟังเรื่องนี้มากนะ”

“ไม่ครับ ผมไม่เคยเข้าไป” เด็กหน้าใหม่ตอบเร็วปรือพลางสั่นศีรษะ

ครูเอ็บเบลยิ้มให้เขา “ไม่เป็นไรจ้ะ ครูว่าเรามาดูกันดีกว่าว่าจะให้เธอนั่งตรงไหนดี” ครูมองไปรอบๆ ห้อง “อ้อ ครูมองไม่เห็นที่ไหนเลยนอกจากตรงหลังห้องนะจ้ะ เธอนั่งตรงนั้นได้นะ”

“ไม่ละ อย่าให้ไปนั่งติดกับบรัตเลย์เลยนะคะ!” เด็กผู้หญิงโตะหน้าท้วงขึ้น

“แต่ก็ยังดีกว่านั่ง หน้าบรัตเลย์ละนะ” เด็กผู้ชายที่นั่งถัดไปแย้ง

ครูเอ็บเบลขมวดคิ้ว แล้วหันไปทางเจฟฟ์ “ครูเสียใจนะแต่ไม่มีโต๊ะตัวอื่นว่างแล้ว”

“ผมนั่งตรงไหนก็ได้ครับ” เจฟฟ์ตอบเบาๆ

“คือ ไม่มีใครอยากจะนั่ง...ตรงนั้นนะจ้ะ” ครูเอ็บเบลพูด

“ใช่” บรัตเลย์โพล่งขึ้น “ไม่มีใครอยากนั่งใกล้ผมหรอก!” แล้วเขาก็ยิ้มแปลกๆ เขาเหยียดริมฝีปากกว้างมาก จนดูไม่ออกว่ายิ้มหรือเบะปากกันแน่

เขาจ้องเจฟฟ์จนลูกตาแทบจะถลนออกมานอกบ๊ายขณะเจฟฟ์เดินไปนั่งที่โต๊ะข้างๆ เขาด้วยท่าทีกล้าๆ กลัวๆ เจฟฟ์ยิ้มให้ แต่เขากลับหันไปทางอื่น

พอครูเอิบเบลเริ่มสอนเป็นปกติ บรัดเลย์ก็หยิบดินสอกับ กระดาษขึ้นมาแล้วขีดลงไป เขาขีดอย่างนี้ทุกเช้า บางทีก็ขีดลง กระดาษ บางทีก็ขีดลงบนโต๊ะ บางครั้งเขาขีดแรงจนดินสอหัก ซึ่งทุกครั้งที่เป็นอย่างนั้นเขาจะหัวเราะ จากนั้นก็จะเก็บเศษไม้ดินสอ มาแปะกองรวมกันบนโต๊ะ เหลาใหม่ แล้วขีดใหม่อีกครั้ง

โต๊ะของเขาเต็มไปด้วยเศษกระดาษที่ป็นเป็นก้อนๆ ไม้ดินสอ ขี้ยางลบและของอย่างอื่นที่ระบุไม่ได้ว่าคืออะไร เอามาแปะติด รวมกัน

ครูเอิบเบลคืนกระดาษข้อสอบภาษาอังกฤษ “ส่วนใหญ่จะทำ คะแนนกันได้ดีมาก” ครูพูด “ครูภูมิใจมากจะ ได้อีกสิบสี่คนที่เหลือได้ปี แนนอนว่ามีหนึ่งคนที่ได้เอฟ แต่...” ครูยกไหล่

บรัดเลย์ยกกระดาษข้อสอบของตัวเองให้ทุกคนดู แล้วยิ้ม แปลกๆ เหมือนเคย

ขณะที่ครูเอิบเบลเฉลยข้อสอบ บรัดเลย์หยิบกรรไกรออกมา แล้วค่อยๆ ตัดกระดาษข้อสอบแผ่นนั้นเป็นสี่เหลี่ยมเล็กๆ

เมื่อเสียงกริ่งบอกเวลาพักดังขึ้น เขาสวมแจ็กเก็ตสีแดง แล้วเดินออกไปคนเดียว

“เฮ้ บรัดเลย์ คอยด้วย!” ใครคนหนึ่งตะโกนไล่หลังเขา เขาสะดุ้งแล้วหันกลับไปมอง เจ้าเด็กใหม่เจฟฟ์วิ่งมาหยุดอยู่ข้างๆ เขา “หวัดดี” เจฟฟ์ทัก บรัดเลย์มองเขาด้วยความแปลกใจ เจฟฟ์ยิ้ม “ฉันไม่รังเกียจที่ต้องนั่งข้างนายหรอก” เขาพูด “จริงๆ นะ”

บรัดเลย์ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

“ฉันเคยเข้าไปในทำเนียบขาวมาแล้วละ” เจฟฟ์พูด “ถ้านาย
อยากรู้ ฉันจะเล่าให้ฟัง”

บรีดเลย์คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ “เอาเงินมาหนึ่งดอลลาร์
ไม่งั้นฉันถ่มน้ำลายใส่หน้านายแน่”

2

เด็กบางคน --- แค่มองแวบเดียว --- ก็รู้ว่าเป็นเด็กที่ถ่มน้ำลาย
เก่ง นี่อาจจะเป็นประโยคที่ดีที่สุดในการบรรยายบุคลิกลักษณะ
ของบรัดเลย์ ซอล์กเกอร์ส เขาดูเหมือนคนที่ถ่มน้ำลายเก่งมาก

เขาเป็นเด็กที่อายุมากที่สุดและมีท่าทีแข็งกระด้างที่สุดใน
ในห้องเรียนของครูเอ็บเบล เขาอายุมากกว่าเด็กคนอื่นๆ หนึ่งปี
เพราะเขาเรียนเกรดสี่ถึงสองครั้ง ตอนนี้อยู่เกรดห้าเป็นครั้งแรก
แต่ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นครั้งสุดท้าย

เจฟฟ์จึงเขาก่อนจะยื่นเงินให้หนึ่งดอลลาร์ แล้ววิ่งหนีไป

บรัดเลย์หัวเราะกับตัวเอง จากนั้นก็มองเด็กคนอื่นๆ ที่กำลัง
เล่นด้วยกันอย่างสนุกสนาน

เมื่อกลับเข้าห้องหลังหมดช่วงเวลาพัก เขารู้สึกแปลกใจที่
ครูเอ็บเบลไม่ได้เรียกเขาไปคุย เขาคิดว่าเจฟฟ์น่าจะเอาเรื่องนี้มา
ฟ้องครู แล้วเขาก็ต้องคืนเงินให้เจฟฟ์

เขานั่งอยู่ที่โต๊ะของตัวเองตรงหลังห้อง --- แก้อึดสุดท้าย

แถวสุดท้าย เขาไม่กล้าฟ้องเรื่องของฉันหรอก เขาคิด เขารู้ว่า ถ้าฟ้อง มีหวังโดนฉันท่อยหน้าแน่! เขาหัวเราะกับตัวเอง

เขานั่งกินอาหารกลางวันคนเดียวด้วย

เมื่อเดินกลับเข้าไปในห้อง ครูเอ็บบเบลเรียกเขาไปที่โต๊ะ

“ใครครับ ผมเหรอ” เขาถามแล้วจึงตามองเจฟฟ์ซึ่งเข้ามา นั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว “ผมไม่ได้ทำอะไรนะครับ”

“เอาจดหมายของครูให้แม่เธอหรือเปล่า” ครูเอ็บบเบลถาม

“หา จดหมายอะไรครับ ครูไม่ได้ให้ผมเลย”

ครูเอ็บบเบลถอนหายใจ “ครูให้แล้วนะ ความจริงครูให้ไป สองฉบับแล้วด้วย เพราะเธอบอกว่าฉบับแรกถูกขโมย”

“อ้อ ใช่ละ” เขาพูด “ผมให้แม่ไปตั้งนานแล้ว”

ครูเอ็บบเบลมองเขาอย่างสงสัย “บริดลีย์ ครูคิดว่าเป็นเรื่อง สำคัญมากที่จะต้องให้แม่ของเธอมาโรงเรียนพรุ่งนี้”

พรุ่งนี้เป็นวันประชุมผู้ปกครองนั่นเอง

“แม่มาได้หรือครับ” บริดลีย์บอก “แม่ผมป่วย”

“เธอไม่เคยเอาจดหมายไปให้แม่เลยใช่ไหม”

“โทร.ไปถามหมอกี่ได้นี่ละ ถ้าครูไม่เชื่อผม”

“โรงเรียนเพิ่งจ้างครูที่ปรึกษาคณใหม่มา” ครูเอ็บบเบลอธิบาย “และครูก็คิดว่าการที่แม่ของเธอจะได้มาพบกับครูคนนี้เป็นเรื่อง สำคัญมาก”

“อ้อ เขาเจอกันแล้วครับ” บริดลีย์บอก “เขาเคยไปเล่น โบว์ลิ่งด้วยกัน”

“นี่ครูพยายามช่วยเธออยู่นะ บริดลีย์”

“โทร.ไปถามโรงโบว์ลิ่งก็ได้ นี่ละ ถ้าครูไม่เชื่อผม!”

“ก็ได้ บรดเลย์” ครูเอ็บบเบลเอ่ยและปล่อยให้เรื่องนี้จบไป
บรดเลย์กลับไปนั่งที่โต๊ะตัวเองด้วยความดีใจที่ทุกอย่าง
จบลงได้ เขาเหลือบมองเจฟฟ์ด้วยความประหลาดใจว่าทำไมเจฟฟ์
ถึงไม่ฟ้องครู ขณะที่นั่งขีดเขียนไปเรื่อย เขาก็เอาแต่นึกถึงสิ่งที่
เจฟฟ์พูดกับเขา เฮ้ บรดเลย์ คอยด้วย ฉันไม่รังเกียจที่ต้องนั่ง
ข้างนายหรอก จริงๆ นะ ฉันเคยเข้าไปในทำเนียบขาวมาแล้วละ
ถ้านายอยากรู้ ฉันจะเล่าให้ฟัง

นั่นทำให้เขารู้สึกสับสน

เขาเข้าใจได้ที่เด็กคนอื่น ๆ ทำตัวไม่ดีกับเขา นั่นไม่ได้รับกวน
ใจเขาเลย เขาก็แค่เกลียดคนพวกนั้น ตราบใดที่เขาเกลียดคน
พวกนั้น มันก็ไม่ว่าสำคัญหรอกว่าคนพวกนั้นจะคิดอย่างไรกับเขา

ด้วยเหตุนี้ เขาก็ต้องขู่ว่าจะถ่มน้ำลายใส่เจฟฟ์ เขาต้อง
เกลียดเจฟฟ์ก่อนที่จะเกลียดเขา

แต่ตอนนั้นเขาสับสน เฮ้ บรดเลย์ คอยด้วย ฉันไม่รังเกียจ
ที่จะต้องนั่งข้างนายหรอก จริงๆ นะ ถ้อยคำเหล่านั้นวนเวียนอยู่ในหัว
ของเขา

หลังเลิกเรียน เขาเดินตามหลังเจฟฟ์ออกจากประตูไป “เฮ้
เจฟฟ์” เขาร้องเรียก “คอยด้วย!”

เจฟฟ์หันกลับมา แล้วเตรียมจะวิ่งหนี แต่บรดเลย์ไวกว่า เขา
วิ่งตามเจฟฟ์ทันตรงมุมตึก

“ฉันไม่มีเงินแล้วนะ” เจฟฟ์เอ่ยอย่างกังวลใจ

“ฉันจะให้เงินนายหนึ่งดอลลาร์ ถ้านายเป็นเพื่อนกับฉัน”
บรดเลย์ยื่นเงินที่เจฟฟ์ให้เขาไว้ก่อนหน้านี้

เจฟฟ์ยื่นมือออกไปช้าๆ แล้วรับคว้าเอาไว้

บรัดเลย์ยังคงเหยียดยืมเหมือนเดิม “นายเคยเข้าไปใน
ทำเนียบขาวหรือ” เขาถาม

“เอ่อ...ใช่” เจฟฟ์ตอบ

“ฉันก็เหมือนกัน!” บรัดเลย์บอก เขาหันหลังแล้ววิ่งกลับบ้าน

3

บรัดเลย์ เปิดประตูหน้าบ้านแล้วทำห้าย่น บ้านมีกลิ่นเหมือนปลาเลย

“วันนี้ลูกกลับเร็วนะ” แม่ของเขาพูดจากในครัว เธอเป็นผู้หญิงรูปร่างอ้วนใหญ่ ท่อนแขนเต็มไปด้วยไขมัน เธอสวมเสื้อแขนกุดสีเขียว และกำลังถือมีดสับเนื้ออยู่

“ผมกับเพื่อนๆ วุ่นแข่งกันกลับบ้านซะ” เขาบอกแม่

ปลาตัวอ้วนพอกๆ กับต้นแขนนางซอล์เกอร์สนอนอยู่บนเคาน์เตอร์ทำครัว บรัดเลย์มองแม่ยกมีดขึ้นเหนือปลา แล้วสับลงไปอย่างรวดเร็วจนหัวของมันขาดออก

เขาเดินไปตามห้องโถง เข้าห้องของตัวเองและปิดประตู “นี่ทุกคน” เขาประกาศ “บรัดเลย์กลับมาแล้ว!” แต่เขาแสร้งทำเหมือนว่าคนอื่นเป็นคนพูด “หวัดดี บรัดเลย์ หวัดดี บรัดเลย์” เขาเอ่ย

“หวัดดี ทุกคน” เขาตอบ คราวนี้ใช้เสียงตัวเอง

เขาพูดกับตุ๊กตาลัทรี่ทั้งหลายที่มีอยู่ประมาณสี่สิบตัว มีสิงโตทองเหลืองที่เขาเก็บได้ในถังขยะระหว่างเดินไปโรงเรียน ลาทำจากางข้างที่พ่อแม่ของเขาซื้อมาจากเม็กซิโก นกเค้าแมวสองตัวที่เคยใช้ใส่เกลือกับพริกไทย ยูนิคอร์นแก้วเขาหัก ครอบครัวสุนัขพันธุ์ค็อกเกอร์สเปเนียลเกาะอยู่รอบๆ ที่เขี่ยบูหรี แล้วก็มีการคุนหมาจิ้งจอก ช้าง จิงโจ้ และเศษชิ้นส่วนห้ๆ ที่ดูไม่ออกว่าเป็นตัวอะไร แต่ทุกตัวเป็นเพื่อนกัน

และทุกตัวชอบบรัดเลย์ด้วย

“รอนนี่อยู่ไหน” บรัดเลย์ถาม “แล้วบาร์โธโลมิวล่ะ”

“ฉันไม่รู้” หมาจิ้งจอกตอบ

“คุณออกไปไหนด้วยกันตลอดนั้นแหละ” จิงโจ้วา

บรัดเลย์เอนตัวฟังขอบเตียงแล้วเอื้อมมือเข้าไปใต้หมอนดึงกระต่ายรอนนี่กับหมีบาร์โธโลมิวออกมา เขาอยู่แล้วว่พวกมันอยู่ใต้หมอน เพราะเขาวางมันไว้ตรงนั้นก่อนไปโรงเรียน

“พวกเธอไปทำอะไรตรงนั้นนะ” เขาถาม

รอนนี่หัวเราะคิกคัก เธอเป็นกระต่ายสีแดงตัวเล็ก ๆ ตาสีน้ำเงิน หูขาดไปหนึ่งข้าง “ไม่มีอะไรหรอก บรัดเลย์” เธอพูด “ฉันแค่ไปเดินเล่นเท่านั้นเอง”

“เอ่อ ฉันไปห้องน้ำมา” บาร์โธโลมิวบอก มันเป็นหมีเชรามิกสีขาวน้ำตาลที่ยืนสองขา ปากเปิดกว้างเผยให้เห็นลิ้นสีแดงและฟันที่เรียงสวยงาม

“พวกนั้นไปจูกัน!” ลาเม็กซิกันพูดเสียงดัง “ฉันเห็นพวกเขาจูกันด้วย!”

รอนนี่หัวเราะคิกคัก

“อើย รอนนี่!” บรัดเลย์ดู “ฉันจะทำยังไงกับเธอดีนะ”

รอนนี่หัวเราะอีก

บรัดเลย์ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกง แล้วเอาเศษกระดาษที่ถูกตัดเป็นชิ้น ๆ ออกมาหนึ่งกำมือ เป็นกระดาษข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษของเขาเอง “ดูนี่สิ ทุกคน” เขาพูด “ฉันเอาของกินมาให้!” ว่าแล้วเขาก็โปรยกระดาษลงบนเตียงและกองเอกสารต่าง ๆ มาวางทับลงไป “ไม่ต้องรีบก็ได้” เขาว่า “มีพอสำหรับทุกคนนะ”

“ขอบคุณนะ บรัดเลย์” รอนนี่พูด “อร่อยมากเลย”

“ใช่ อร่อยจริงๆ” บาร์โธโลมิวเอ่ย

“อย่าเล่นของกินสิจ๊ะ” แม่สุนัขค็อกเกอร์สเปเนียลปรามลูกทั้งสาม

“ส่งเกลือให้หน่อย” นกเค้าแมวขุดพริกไทยพูด

“ส่งพริกไทยให้หน่อย” นกเค้าแมวขุดเกลือพูด

“มาเรียกชื่อบรัดเลย์กันเถอะ!” สิงโตร้องสั่ง

แล้วทุกตัวก็ตะโกนขึ้นพร้อม ๆ กัน “เย้ บรัดเลย์!”

รอนนี่กินเสร็จก็กระโดดออกมาร้องเพลงตามลำพัง “ดู ดี - ดู ดี - ดู” แล้วบอกว่า “ฉันจะออกไปว่ายน้ำที่สระนะ”

สระน้ำที่ว่าก็คือรอยเปื้อนสีม่วงบนผ้าปูที่บรัดเลย์เคยทำน้ำองุ่นหกใส่

รอนนี่กระโดดลงไปในน้ำ แล้วจู่ ๆ ก็ส่งเสียงร้อง “ช่วยด้วย! ฉันเป็นตะคริว!”

“เธอไม่ควรว่ายน้ำหลังกินอาหารทันทีเลยนะ” บรัดเลย์เตือนเธอ

“ช่วยด้วย! ฉันกำลังจมน้ำ!”

บาร์โธโลมิวยกหน้าขึ้น “นั่นเหมือนเสียงรอนนี่เลย” เขาพูด “เสียงเหมือนรอนนี่กำลังจมน้ำในสระ!” เขารีบวิ่งไปที่สระเพื่อช่วยเธอ “รอเดี๋ยวนะ รอนนี่!” เขาตะโกน “ฉันกำลัง---”

ประตูห้องเปิดออก แล้วคลอเดีย พี่สาวของเขาก้าวเข้ามา เธออายุมากกว่าบรัดเลย์สี่ปี

“ออกไปจากห้องนี้ซะ!” บรัดเลย์โมโหใส่เธอ “ไม่งั้นฉันชกหน้าพี่แน่!”

“ทำอะไรอยู่ล่ะ” คลอเดียล้อ “คุยกับเพื่อนๆ สัตว์อยู่เหรอ” เธอหัวเราะจนเห็นลวดดัดฟัน

คลอเดียนี่เองที่ทำให้รอนนี่หึก เธอเผลอไปเหยียบเข้าโดยไม่ตั้งใจ เธอบอกบรัดเลย์ว่ามันเป็นความผิดของเขาที่ทิ้งสัตว์พวกนั้นไว้เกลื่อนพื้นห้อง เขาไม่ได้บอกเธอว่ารอนนี่ไม่ได้อยู่บนพื้นห้อง แต่กำลังหลงทางอยู่กลางทะเลทรายต่างหาก เขากลับบอกเธอไปว่า “ใครสนล่ะ แค่วะต่ายสีแดงหน้าโง่ตัวหนึ่งเท่านั้นเอง”

“แม่เรียกนะ” คลอเดียบอก “แม่บอกให้พี่มาตามนาย”

“แม่ต้องการอะไร”

“แม่อยากคุยกับนาย บอกบรรดาสัตว์ของนายด้วยล่ะว่า เดี๋ยวกลับมา”

“ฉันไม่ได้พูดกับพวกมันสักหน่อย” บรัดเลย์ยืนกราน

“ถ้าอย่างนั้นนายทำอะไรอยู่”

“ฉันกำลังจัดพวกมันอยู่ กำลังเรียงพวกมันตามลำดับตัวอักษรนะ ครูลังให้ทำ โทรมไปถามครูก็ได้ ถ้าพี่ไม่เชื่อฉัน”

คลอเดียขำ ถึงแม้เธอจะชอบแหย่บรัดเลย์เรื่องสัตว์ทั้งหลาย แต่เธอรู้สึกผิดจริงๆ ที่เดินไปเหยียบเจ้ากระต่ายเข้า เธอรู้ดีว่านั่น

เป็นตัวโปรดของบรัดเลย์ เธอจึงซื้อหมี่สดขายให้เขา “ฉันจะเอาหมี่ไปทำอะไร” เขาพูดเมื่อเธอยื่นมันให้

บรัดเลย์เดินเข้าไปในห้องครัว ปลาถูกหั่นเป็นชิ้นๆ โรยด้วยหอมใหญ่ กำลังถูกทอดอยู่บนเตา “แม่เรียกผมเหรอคะ” เขาถาม “ที่โรงเรียนเป็นยังไงบ้างจ๊ะ” แม่ถาม “ยอดเยี่ยมเลยคะ! ความจริงวันนี้ผมได้รับเลือกเป็นหัวหน้าห้องด้วย”

“คะแนนของลูกละ ดีหรือเปล่า”

“ดีค่ะ วันนี้ครูเอ็บบेलส่งข้อสอบภาษาอังกฤษคืนมาแล้ว ผมได้อีกตัวหนึ่ง ความจริงเป็นเอบวกด้วย”

“ขอแม่ดูหน่อยได้ไหม”

“ครูเอ็บบेलเอาไปติดที่บอร์ดคะ อยู่ร่วมกับข้อสอบแผ่นอื่นๆ ที่ผมได้คะ”

“ครูเอ็บบेलเพิ่งโทรมา” แม่บอก

ใจของเขาเต้นระทึก

“ทำไมลูกไม่บอกแม่ล่ะว่าพรุ่งนี้เป็นวันประชุมผู้ปกครอง” แม่ถาม

“ผมไม่ได้บอกเหรอคะ” เขาถามซื่อๆ

“ไม่ แม่ว่าไม่นะ”

“ผมบอกแล้วนะคะ” เขาพูด “แม้อย่างบอกเลยว่า แม่ไปไม่ได้ แม่ต้องลืมนะจ๊ะ”

“ครูเอ็บบेलเหมือนจะคิดว่าการที่แม่ไปประชุมเป็นเรื่องสำคัญมาก” แม่ว่า

“ก็เป็นงานของครูนี่คะ” บรัดเลย์พูด “พวกแม่ๆ ไปกันเยอะ

เท่าไร ครูก็จะได้เงินมากขึ้นเท่านั้น”

“อืม แม่นัดครูไว้พรุ่งนี้สิบเอ็ดโมงนะ”

บรัดเลย์มองแม่ของเขาอย่างไม่เชื่อหู “ไม่นะ แม่ไปไม่ได้!”
เขาตะโกนพลางกระหึบเท้า “ไม่ยุติธรรมเลย!”

“บรัดเลย์ อะไร---”

“ไม่ยุติธรรมเลย! ไม่ยุติธรรม!” เขาวิ่งกลับไปในห้องแล้ว
ปิดประตูตามหลังเสียงดัง

สักพักหนึ่งแม่อีกมาเคาะประตู “อะไรนะ” เธอถาม “อะไรที่ไม่ยุติธรรม”

“ไม่ยุติธรรมเลย!” เขาร้อง “แม่สัญญาแล้ว!”

“แม่สัญญาอะไรไว้ บรัดเลย์ แม่สัญญาอะไร”

เขาไม่ตอบ เขายังตอบไม่ได้จนกว่าจะนึกออกว่าทำไมจึงไม่
ยุติธรรมและแม่สัญญาอะไรไว้กับเขา

เขาขังตัวเองอยู่ในห้องจนคลอเดียมาเรียกให้ไปกินมื้อเย็น
เขาเดินตามเธอไปที่ห้องอาหาร ซึ่งพ่อกับแม่นั่งอยู่ก่อนแล้ว

“ล้างมือกันหรือยัง” พ่อถาม

“ล้างแล้ว” บรัดเลย์และคลอเดียโกหก

พ่อของบรัดเลย์ทำงานที่กรมตำรวจ เขาถูกยิงที่ขาขณะวิ่งไล่
ตามหัวขโมยคนหนึ่งเมื่อสี่ปีที่แล้ว ตอนนี้เขาต้องใช้ไม้ค้ำและต้อง
ทำงานนั่งโต๊ะ เขาไม่ชอบงานแบบนี้ และมักจะหงุดหงิดอารมณ์เสีย
กลับบ้านอยู่บ่อยๆ

ตำรวจไม่เคยจับคนที่ยิงเขาได้เลย

“ผมเกลียดปลา” บรัดเลย์พูดขณะนั่งลง

“หนูก็เหมือนกัน” คลอเดียว่า “มันติดลวดดัดฟันของหนู

และหนูก็รู้สึกถึงรสชาติของมันเป็นอาหิตย์ ๆ เลยค่ะ”

“กะหล่ำดาวทำให้ผมอ้วก” บรัดเลย์พูด

“กลืนเหมือนถึงขยะเก่า ๆ เลย” คลอเดียเอ่ย

“พอแล้ว” พ่อบอก “ลูก ๆ ต้องกินสิ่งที่อยู่ในจานเข้าไป”

บรัดเลย์ใช้มือข้างหนึ่งปิดจมูก และหยิบกะหล่ำดาวทั้งลูก
ใส่ปากด้วยมืออีกข้าง

“แม่ของลูกทำผิดสัญญาบ้างอะไร” พ่อถาม

บรัดเลย์เตรียมพร้อมแล้ว “แม่สัญญาว่าจะพาผมไปสวนสัตว์
พรุ่งนี้ แต่แม่จะไม่พาไปแล้ว!”

“ว่าไงนะ” แม่ร้องเสียงหลง “แม่ไม่เคยบอกเลยว่าจะพา
ลูกไปสวนสัตว์”

“แม่บอก!” บรัดเลย์แย้ง “พรุ่งนี้โรงเรียนหยุด แม่ก็เลย
บอกว่าจะพาผมไปเที่ยวสวนสัตว์”

“แม่ไม่รู้มาก่อนเลยนะว่าพรุ่งนี้โรงเรียนหยุด จนครูของลูก
โทร.มาบอกเมื่อบ่ายนี้” แม่แย้ง

“แม่สัญญาแล้ว!” บรัดเลย์บอก

“ก็ได้” พ่อตัดบท “เจเนต พรุ่งนี้คุณนัดกับครูของบรัดเลย์
ไว้กี่โมง”

“สิบเอ็ดโมงค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ไปตามนัดก่อน แล้วค่อยพาบรัดเลย์ไป
สวนสัตว์หลังมือเที่ยง”

“แต่ฉันไม่เคยพูดนะคะว่าจะพาไปสวนสัตว์”

“แม่พูดจริง ๆ!” บรัดเลย์ยืนยัน “และเราต้องไปช่วงเช้าด้วย
เราจะต้องไปถึงสวนสัตว์ตอนสิบเอ็ดโมง!”

คลอเดียทำ “ทำไมต้องไปถึงสวนสัตว์ตอนสิบเอ็ดโมงด้วยล่ะ”
เขาจ้องหน้าเธอแล้วหันกลับไปพูดกับพ่อ “เพราะเป็นช่วงให้อาหารลิงโตซะ”

คลอเดียหัวเราะ

“แม่สัญญาว่าจะพาผมไปดูเขาให้อาหารลิงโตตอนสิบเอ็ดโมง”
บรัดเลย์ย้ำ

แม่ตกตะลึงไป “แม่---แม่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาให้อาหารลิงโตกันตอนกี่โมง!”

“สิบเอ็ดโมงไงล่ะ” บรัดเลย์บอก

“อย่าโกหกแม่นะ” พ่อดู

“จริง ๆ ครับ” บรัดเลย์พูด “เขาให้อาหารลิงโตตอนสิบเอ็ดโมง”

“พ่อไม่ยอมทนกับการโกหกนะ” พ่อกล่าว

“ผมไม่ได้โกหก ไทร.ไปถามที่สวนสัตว์ก็ได้ไม่ใช่ ถ้าพ่อไม่เชื่อผม”

“อย่าโกหกแม่ และก็อย่าโกหกพ่อด้วย!”

“ไทร.ไปที่สวนสัตว์สิคะ!”

“แม่ของลูกบอกว่าไม่เคยสัญญาว่าจะพาลูกไปสวนสัตว์นะ”

“แม่โกหก” พ่อพูดจบเขาก็รู้ในทันทีว่าไม่ควรพูดแบบนั้น

พ่อโกรธจนหน้าม่วง “อย่าพูดว่าแม่เป็นคนโกหกอีก! กลับเข้าห้องเดี๋ยวนี้!”

“ไทร.ไปที่สวนสัตว์ดูก็ได้” บรัดเลย์ยืนยัน

“บางทีฉันอาจจะบอกแกอย่างนั้นก็ได้ล่ะคะ” แม่บอก

“เห็นไหมล่ะ!” บรัดเลย์พูด

“เอาเลยสิ บรัดเลย์” พ่อพูด “ทำตัวแบบนี้ต่อไปเลย โตขึ้น

ลูกอยากเป็นผู้ร้ายใช่ไหม อยากใช้ชีวิตในคุกใช้หรือเปล่า พ่อเห็น
คนแบบลูกที่โรงพักทุกวันเลยนะ เชิญทำตัวแบบนี้ต่อไปเลย”

บรัดเลย์จ้องมองพ่อด้วยความโกรธ “ไม่ใช่ว่าผู้ร้ายทุกคน
ต้องเข้าคุกนี่!” เขายืนกราน “แล้วคนที่ยิงพ่อล่ะ”

“พ่อบอกให้ไปที่ห้อง!”

บรัดเลย์ลุกขึ้นจากโต๊ะ “ผมไม่ได้อยากกินอาหารขยะพวกนี้
อยู่แล้ว” เขาเดินกระชับเท้าออกไปยังห้องตัวเองและปิดประตูดังปัง
จากนั้นก็เปิดออกมาตะโกนว่า “โทร.ไปที่สวนสัตว์สิ!” เป็นครั้ง
สุดท้ายแล้วปิดประตูเสียงดังอีกครั้ง

เขานอนบนเตียงและร้องไห้

“อย่าร้อง บรัดเลย์” รอนนี่ปลอบ “แล้วทุกอย่างจะดีขึ้นเอง”

“แล้วนายก็จะคิดออกเองละ บรัดเลย์” บาร์โธโลมิวพูด
“นายคิดได้เสมอ ก็นายเป็นเด็กฉลาดที่สุดในโลกนี่”